

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

ŘÍKÁM SI, ZPOMAL

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 22.01.2026 0:00, Datum importu: 22.01.2026 0:10, Zdroj: Magazín Mladé fronty DNES, Autor: Daniel Pacek, Rubrika: Rozhovor, Strana: 4, Periodicita: Týdně, Vydavatel: Mafra, a.s., Země: CZ, AVE: 2 384 122 Kč, GRP: 4,47, OTS: 402 676, Prodaný náklad: 119 030, Tištěný náklad: 146 701, Čtenost: 402 676, Plocha: 286586 mm²

TEREZA BEBAROVÁ

Každou sobotu ji můžete vidět při moderování čtvrté řady soutěže Peče celá země. Její hlas však uslyšíte v televizi takřka kdykoliv po celý rok, protože skvěle dabuje širokou škálu ženských postav. Je ale připravená na to, že možná za pár let s dabingem skončí. A nebude to proto, že by ji přestal bavit.

* Těžko si představit příjemnější televizní práci než moderování Peče celá země. Točíte v hezkém prostředí, nejste ve stresu, neučíte se dlouhé texty a kolem vás vzniká spousta lákavých dobrot.

Shrnul jste pozitiva, která mě na téhle práci baví. Pět natáčecích týdnů trávíme na zámku Bon Repos s nádhernou zahradou, kterou vybudoval hrabě Špork, aby tam meditoval a lovil drobné ptactvo. Pokaždé když mám chvíli pauzu, si na zahradu vyjdu. Máte pravdu i v tom, že my moderátoři neprožíváme žádný stres, protože nejde o živý přenos. Jen vás trochu poopravím, nějaké texty se musíme naučit, ale to pro herce není nic neobvyklého. A jídlo, zvláště sladké a hezky vypadající, dělá radost asi každému člověku.

* Je vůbec něco, co vás na tomhle moderování netěší?

Přece jen každý den musím být na místě brzy ráno, někdy už v šest hodin.

* Proč tak časně?

Ženy tráví před natáčením hodně času líčením, mnohem víc než muži, kteří jsou u maskérky hotoví za deset minut, zatímco nám to trvá mnohem déle. Možná to vypadá, že ráno všechny vyskočíme z postele a vypadáme jako Marilyn Monroe, ale není tomu tak. (usmívá se) Zpátky do Prahy se dostávám až odpoledne nebo v podvečer. Do toho mám někdy večerní představení, takže když se to za celý den sečte, je těch pět týdnů velmi intenzivních. Celkově je však moderování Peče celá země práce za odměnu.

* Váš moderátorský kolega Václav Kopta mi v rozhovoru říkal, že rád ochutná, co soutěžící napekli. Vy se svou štíhlou postavou si taky něco zobnete?

Má to svůj vývoj. Když se před sedmi lety točila první řada, byla jsem v zákulisí kojící matkou miminka, které jsem měla s sebou. Každý den jsem si dopřávala plné porce sladkostí, přitom jsem ale starostmi, aby dítě mělo veškerou péči, zhubla pět kilo. Pro mě to byl masakr, zatímco všichni ostatní utěšeně přibírali. V dalších řadách už jsem jedla méně a méně, protože kdybych si celých pět týdnů dopřávala, nedopadlo by to dobře.

* Je pro vás těžké odolávat?

Ochutnám všechno, co se mi líbí, ale naučila jsem se toho dobrého si dávat pomálu. Ale když mi něco opravdu mimořádně chutná, schrastím někde lžící a k nejlepšímu porcím se vracím.

* Václav Kopta nosí dobroty i domů dvěma dospělým dcerám. Vy svým o hodně mladším holkám taky?

Jo, taky. Maminka je v období natáčení Peče celá země a pořadu Buchty po ránu, které točím s Josefem Maršálkem, v našem domácím kolektivu velmi oblíbená a populární osoba. Dcery zkouknou, co jsem přivezla, a dnes už to odborně zhodnotí. Jsou buď nadšené, nebo někdy i lehce zklamané, že jsem jim přinesla něco podobného jako včera. Mají rády pestrost a někdy frflají, že je zase dort jako minule. Prostě už mají rozmlsané jazýčky.

* Jak jim potom chutná někde v cukrárně?

Tam se projevují jako odbornice. Když ochutnají něco tvarově podobného, ale chuťově nedostatečného, hned vědí, že v zákusku chybí třeba skutečné máslo nebo na něm není pravá šlehačka.

* I vy to poznáte?

Poznám, protože mojí výhodou je, že mi soutěž významně rozšířila obzory v cukrářském a pekařském oboru. Ale zároveň to přináší jistou nevýhodu – moje chuťové buňky už jen tak něco neobalamutí, protože laťka vystoupala hodně vysoko.

* V čem se Peče celá země změnila mezi první a čtvrtou řadou?

Změnilo se toho hodně. První řada byla absolutně nepopsaným listem, kdy jsme ani my, ani přihlášení pekaři a pekařky netušili, co všechno soutěž obnáší. Nevěděli jsme, jak se budou chovat, jaké výkony předvedou. Díky tomu probíhala velmi spontánně, originálně a neopakovatelně. Jenže uplynulo sedm let a za tu dobu se změnila celá společnost, což je patrné i při natáčení. Soutěžící jsou vzdělanější jak v pekařské profesi, tak v chování před kamerou a v sebeprezentaci na sociálních sítích.

* Jak se to projevuje?

Už k prvnímu kolu nastupují víceméně natrénovaní profici, kteří si před začátkem připravili vlastní příspěvky na sociálních sítích a vystupují podle předem promyšlené a přesně zaměřené strategie. Vědí, co chtějí svou účastí do budoucna získat. V tom je největší rozdíl oproti premiérové řadě.

* Motivace soutěžících se tedy hodně proměnila?

Určitě! Místo dřívější spontánnosti a prosté touhy se zviditelnit už nastupuje jasně promyšlený plán. Investují do přípravy na soutěž spoustu času i peněz. Chtějí třeba opustit svoje dosavadní zaměstnání a stát se cukráři, zařídit si vlastní podnik nebo plánují vyučovat, pořádat kurzy, vydávat knihy...

* Nazvala byste to kalkulem?

Možná je to i kalkul, ale nemyslím tohle slovo negativně. Určitá stylizace patří k sociálním sítím, ty nám dělají ze života jakousi vyumělkovanou nástěnku názorů a činů, i když skutečnost může být o dost jiná. Na sedmiletém vývoji Peče celá země názorně vidím, jak se mění nynější doba.

CO JE MONOLOG?

* Tak se teď vraťme do doby dávno minulé, kdy jste se na konci základní školy v Bohumíně hlásila na ostravskou konzervatoř. Jak jste se chystala na talentové zkoušky?

Bylo to úsměvné, dodnes kroutím hlavou, že jsem měla to štěstí a dostala se na konzervatoř hned napoprvé. Snad ve mně moji budoucí vážení kolegové, co seděli v přijímací komisi, viděli nějaký potenciál. Navzdory tomu, že moje příprava byla opravdu naivní. Já nevěděla, co a jak se učit, vždyť jsem ani pořádně netušila, co je to monolog. Naučila jsem se něco z knížky a za monolog to vydávala. Hrozně jsem si přála, aby mě vzali, asi bych velmi těžce nesla, kdybych se musela po základce místo herectví přeorientovat na něco exaktního.

* Měla jste před zkouškami nějaké divadelní zkušenosti?

Chodila jsem do dramaťáku, kde jsme jako děti hrály v jednom bohumínském sálečku. Ale skutečné divadlo jsem vlastně neznala, na představení do **Ostravy** jsme nejedli.

* Ke zkouškám vás někdo připravoval?

Maminka sehnala kontakt na pana Miroslava Holuba, někdejší hvězdu ostravského divadla. Dodnes si vzpomínám, jak mu strčila flašku slivovice, aby si mě poslechl. Vyhověl jí, ačkoliv se obávám, že při mém monologu spíš usnul. Pak utrousil, že něco ve mně je, a tím to skončilo. Rodiče tudíž usoudili, že když ve mně něco je, tak ať si ty přijímačky zkusím.

* Vyšlo to a vy jste zamířila do **Ostravy**. Jak jste se tam těšila?

Mluvíme o roku 1988 – byla jsem v **Ostravě** ze všeho v šoku, připadala mi jako obrovské město, taky lidi mi přišli o dost jiní. Z Bohumína jsme tam s rodiči jezdili na výjimečné nákupy dvakrát třikrát do roka, pokaždé jsem bývala nadšená, že se jelo třeba koupit pěkné boty. Dobře si pamatuju, jak jsem dorazila do prvního ročníku ve svém nejlepším oblečení. Měla jsem halenku s fižím, koupenou v Polsku, a k tomu sukni, kterou mi ušila maminka z růžového plyše s černými puntíky.

* To jste mezi studentstvo moc nezapadla.

Za ostatními jsem svou módou byla o dvacet let zpátky. Spolužačky nosily vyzývavé oblečení, měly v batůžku cigarety a chodily na káfičko do známého denního baru U Alíka. Postupně jsem se musela přizpůsobit, abych nebyla za šikanovanou naivní dívenku s roztomilou mašlí.

* Už při studiu jste začala hrát malé role, prošla jste několika ostravskými divadly, až jste se dostala do toho největšího, **Národního moravskoslezského**. Jak jste se jako mladá slečna cítila vedle vážených herců?

Byla jsem velký stydlín, ale snažila jsem se, aby to na mě nikdo nepoznal. Když se budete v hereckém prostředí moc stydět, stanete se terčem určitého specifického zájmu. Což nechcete a tváříte se, že jste v pohodě. Ale byla ve mně malá dušička. Musela jsem v sobě zlomit svoje komfortní zóny, abych mohla jít za svým snem, chtěla jsem dokázat, že v téhle profesi můžu uspět. Víte, když se na mě ve čtrnácti letech někdo kouknul, co viděl? Co si asi pomyslel? Holka moc hezká není, prsa nemá, velké zuby, nos, co s ní, co by asi tak jednou mohla hrát?

* Není to příliš sebekritické ohlédnutí?

Neměla jsem nějaké osobní fanoušky, kteří by mi tvrdili: Jo, ty to dokážeš a všem vytřeš zrak. Ne, tak to u mě nebylo. Proto jsem musela v dalších letech usilovně hledat cestu, jak se prosadit.

* Troufla jste si se staršími kolegy z ostravského **Národního** sama od sebe zapříst řeč?

Všude se potřebuju nejdřív rozkoukat, trvá mi to nějakou dobu, a to třeba i dnes někde na dovolené. V divadle však máte výhodu, že pokud strávíte na přípravě nové hry s ostatními lidmi dva měsíce, logicky s nimi navážete sociální vztahy. Zkoušíte spolu, občas jdete společně na pivo, tam sedíte, posloucháte historky a časem se odhodláte říct větu, pak dvě a potom se rozmluvíte.

UTEČ, UDĚLEJ TO!

* Přiblížila byste mi, co se vám honilo hlavou, když jste se rozhodovala, jestli odejít z **Ostravy** do Prahy?

Jak jsem se nejdřív bála velké **Ostravy**, tak Praha pro mě byla zpočátku pocitově úplně nedosažitelná. Lámalo se to ve mně. Buď půjdu teď, v mladém věku, kdy ještě mám kuráž, nebo mě za pár let pohltí strach udělat takhle zásadní krok. Přemýšlela jsem, jestli pokoušet štěstí v hlavním městě, koho tam potkám, jestli mám na to, abych v Praze uspěla.

* Radila jste se s někým?

Konzultovala jsem to se staršími kolegy, kteří ostravskému divadlu odevzdali celý život. Mnoho z nich mi říkalo: Jdi, prosím tě, jdi, uteč, udělej to!

* Měla jste z Prahy konkrétní nabídku?

Původně jsem tam plánovala odejít nablind, moje prvotní myšlenka byla velmi hurónská.

* Nakonec jste se tedy definitivně rozhodla odejít z pěkného velkého divadla.

Z nádherného divadla! Mohla jsem tam být doteď, bydlet v centru **Ostravy** a mít hezký, celkem pohodlný život. To přece nemuselo být marné. Jenže pak jsem si pomyslela: Vrátit se můžu vždycky. Jo, byla bych sice určitým způsobem poražená, ale vrátila bych se do místa svých začátků.

* Nekoukali by tam na vás tak, že jste měla moc velké oči a nic z toho nebylo?

No, koukali by, ale já bych mohla říct jako v Přeletu nad kukaččím hnízdem: Aspoň jsem to zkusila!

* Povíte mi, jak váš odchod z **Ostravy** proběhl?

Jak jsem řekla, původně jsem neměla z Prahy žádnou nabídku, přestože jsem obeslala naivním, rukou psaným dopisem se svým životopisem různá divadla. Odezva víceméně žádná, odněkud mi ani neodpověděli. Potom se to o mně domákl můj tehdejší šéf ostravského hereckého ansámblu Juraj Deák, v současnosti je to zase můj šéf ve vinohradském divadle. Vzal si mě vyčítavě na kobereček a já o svých spádech kápla božskou.

* Rozčílil se?

Ne, vlastně mi to přineslo štěstí. Pokýval hlavou a asi dva týdny mi nic neříkal, měla jsem pocit, že se zlobí. Ale poté si mě zavolal s tím, že bude v Praze něco chystat a jestli bych to nechtěla dělat s ním. A tak jsme v hlavním městě nazkoušeli představení, které jsme předtím hráli v **Ostravě**. Tím mi pomohl začít v Divadle Na Fidlovačce. Poté už jsem se tam musela dál uchytit sama, to když mi Tomáš Töpfer nabídl, jestli bych s nimi zkoušela další věci.

* Do **Ostravy** jste se tedy vracet nemusela.

V Praze jsem v pravou chvíli zapadla do soukolí. Poslechla jsem intuici, odešla z **Ostravy** a překonala obavy, co by kdyby. Někdy se to vyplatí, protože se před vámi najednou začínou objevovat věci, o kterých jste ani netušil, že už jsou v procesu. Ale nemyslete si, že to šlo snadno a rychle, musela jsem si svou pozici vystavět od základů a stálo mě to hodně sil.

DABINGOVÁ SBĚRNA

* Ocitla jste se v přívětivém prostředí?

Přicházela jsem do kolektivu lidí, kteří už byli sehraní, dávno se znali, někteří spolu kamarádili od studií. Mezi nimi jsem se objevila jako nová a pro ně naprosto neznámá. Nebyla to úplně příjemná situace a připouštím, že jsem na někoho mohla působit jako hodně snaživá a až moc ambiciózní. Brala jsem totiž svou práci velmi vážně a seriózně.

* Neměla jste zpočátku problém s ostravským přízvukem?

Nic takového mě nebrzdilo. Narodila jsem se v Bohumíně u polských hranic, ale rodiče jsou z jižní Moravy. Proto se u nás doma nemluvilo ani moc jihomoravsky, ani moc severomoravsky, byla to spíš taková čistá čeština. A v **Ostravě** na konzervatoři nás cepovali, abychom nemluvili zdejším akcentem, tedy abychom neměli kratke zobaky.

* Kdy se začal projevovat váš mimořádný talent pro dabing?

Kolegové z Fidlovačky Pavla Vojáčková a Petr Rychlý, kteří hodně dabovali, například skvěle namlouvali americký seriál Přátelé, se o mně v dabingu zmínili. A tak jsem se několikrát objevila v takzvané sběrně u legendárního dabingového režiséra Elmara Klose.

* Ve sběrně?

Sejde se tam skupina herců a každý dabuje jednu dvě věty, třeba třetí paní vzadu, která projde obchodem a něco utrousí. Nebo se dělá dav lidí, jsou to prostě jenom miniroličky. Podle toho, kolik toho kdo namluví, dostane příslušný honorář. Měla jsem štěstí, že jsem se naučila dabovat už v **Ostravě**, takže jsem tuhle profesi ovládala, a na základě sběrní mi potom Elmar Klos nabídl namluvit hlavní roli. Tamtamy fungovaly rychle, začali mi volat i z jiných produkcí než z České televize, a protože mi to šlo a byla jsem technicky zdatná, brzy jsem dostávala další a další nabídky.

* Zažila jste ještě pečlivě nazkoušený a postaru vytvářený dabing?

Poměrně dlouhou dobu jsem v České televizi dabovala na takzvané smyčky. Nejdřív jsme se s kolegy podívali na smyčku, teprve poté se dabovalo. A to jste se cítil hodně hloupě, když jste vedle takových herců, jakými byli Boris Rösner, Ladislav Mrkvička nebo další skvělí a zkušení dabéři, něco zkazil a muselo se to namlouvat znovu. Ovšem v soukromých studiích už se jelo rovnou na červenou, všechno muselo rychle odsýpat.

* Dnes už jste u mikrofonu sama a dabujete svou postavu bez přítomnosti dalších herců. Nechybí vám třeba v nějakém prudkém, emočně vypjatém dialogu váš protihráč?

Určitě je to bez něj těžší, musíte mít hodně herecké představivosti i řemeslné zdatnosti, abyste do toho docpal potřebnou autenticitu. Na druhou stranu to je z hlediska výroby technicky jednodušší. Ale víte co? My se tady spolu bavíme o profesi, která je sice v Česku velmi ceněná, lidi milují náš dabing, ale já očekávám, že nástup umělé inteligence s tím vším hodně zamává.

* Jak?

Možná nad tímhle oborem zapadá slunce a za pět nebo deset let skončí a bude všechno jinak, umělá inteligence naučí zahraniční herce mluvit česky a i pohyb jejich úst bude odpovídat české výslovnosti.

* Myslíte?

Je dobré s tím počítat, mě to nepřekvapí. Pokud se bude i nadále podporovat český dabing, bude to prima. Ale taky to může dopadnout jako s českým křišťálem, který už dnes vlastně není. Proto se připravuju na to, že dabing časem skončí. Přinejmenším dokumenty už určitě nebude namlouvat živý člověk.

* To by se zřejmě týkalo i audioknih, které taky namlouváte. Čtete si je předem?

Podle mě je nutné knihu předem přečíst. Dělá si v textu různé poznámky, vlnovky, čárky, šipky, spojení... Teprve potom jdu knížku načítat do studia.

* Igor Bareš mi říkal, že by ho nebavilo, kdyby měl knihu číst dvakrát, takže jede u mikrofonu z listu. Podobně to má Martin Stránský. Taky potvrzoval, že pokud by třeba u detektivky věděl, kdo je vrah, už by se neměl na co těšit.

No já věřím, že by je to pak moc nebavilo. Jenže já to jednou zkusila načítat rovnou, ale zjistila jsem, že vařím z vody a pořádně nevím, co je kdo za postavu. Z profesní stránky mi prostě přijde správné si knihu nejdřív předem přečíst, abych ji namluvila dobře. Ostatně při poslechu některých audioknih poznám, že si herec text dopředu nepřečetl.

* Pořád jsme ještě na začátku nového roku. Taky se vám zdá, že dospělému člověku utíká čas s přibývajícími lety čím dál rychleji?

Četla jsem, že je to normální, protože se dostaneme do stereotypu a děláme mnohé věci mechanicky, takže nám rychle utečou. Zatímco v dětství jsme daleko víc prožívali tady a teď, všechno bylo nové a intenzivní. A proto to všechno hrozně trvalo a dlouze se vleklo. Tudíž na vaši otázku odpovídám, ano, vnímám, že to letí rychleji. A tak se i v souvislosti s mou loňskou padesátkou snažím sama sobě říkat – zpomal, zastav, vnímej, co zrovna děláš, nedělej čtyři věci naráz, ale jenom jednu, ať to má svůj smysl.

* Dáte mi nějaký příklad?

Vrátím se k tomu, čím jste začal, tedy k pečení, kterým můžeme povídání i zakončit. Původně mě pečení dortů a dalších sladkostí příliš nezajímalo a ani jsem péct moc neuměla, prostě jsem nevládla vařečkou. Ale nyní už doma občas pečou a zdobím i náročné dorty. Upřímně řečeno, někdy se u nich docela zapotím. Ale říkám si, že to dělám tady a teď a že tím tvořím hezké vzpomínky svým dětem. A to má pro mě velký smysl. *

POSTUPNĚ JSEM SE MUSELA PŘIZPŮSOBIT, ABYCH NEBYLA ZA ŠIKANOVANOU NAIVNÍ DÍVENKU S ROZTOMILOU MAŠLÍ. ZBLÍZKA

Radost poslouchat

Všiml jsem si toho už během našeho povídání a při přehrávání rozhovoru to bylo ještě patrnější. Má příjemný tón hlasu, hezkou češtinu i jasnou výslovnost. Že je to u herců samozřejmé? Nenechte se mýlit, zdaleka to není pravidlo.

Poslechněte si někdy pozorně její dabing. Je skvělý, velmi přirozený. A navíc rozumíte každému slovu – což se vám u mnohých herců v českých filmech bohužel nestává. V PĚTI ČÍSLECH

50 Narodila se 8. července 1975 v Bohumíně.

1998 Odešla z **Národního divadla moravskoslezského** v **Ostravě** do pražského Divadla Na Fidlovačce.

4 Tolikrát získala Cenu Františka Filipovského za dabing.

2005 Hlavní role v muzikálu Funny Girl v Divadle Na Fidlovačce jí vynesla Cenu Thálie.

2 S partnerem mají dcery Klaudii a Sofii.

TEXT DANIEL PACEK, MAKE-UP A VLASY: VERONIKA DĚDKOVÁ STYLING/MODELY: MARTINA PIPKOVÁ LOUDOVÁ
PODĚKOVÁNÍ ZA MOŽNOST FOTOGRAFOVÁNÍ A PÉČI: LH VINTAGE DESIGN HOTEL SAX, JÁNSKÝ VRŠEK 3, PRAHA 1 - MALÁ STRANA, HOTELSAX. CZ, @LHHOTELSAX daniel.pacek@mfdnes.cz

Autor fotografie: FOTO MICHAL SVÁČEK, MAFRA

Popis fotografie: PEČE CELÁ ZEMĚ. Pořad uvádí s Václavem Koptou.

Autor fotografie: FOTO MIKULÁŠ KŘEPELKA/ČT

Popis fotografie: 1 RODINA. Se svými nejdražšími, tedy partnerem a dcerami. 2 DABING. V něm u nás patří k nejobsazovanějším. 3 CENA THÁLIE. Získala ji za hlavní roli v muzikálu Funny Girl. 4 ULICE. Její Světlanu si diváci mimořádně oblíbili, v seriálu jsme ji vidali patnáct let. S Václavem Svobodou hráli manžele.

MAKE-UP A VLASY: VERONIKA DĚDKOVÁ
STYLING/MODELY: MARTINA PIPKOVÁ LOUDOVÁ
PODĚKOVÁNÍ ZA MOŽNOST FOTOGRAFOVÁNÍ A PÉČI:
LH VINTAGE DESIGN HOTEL SAX,
JÁNSKÝ VRŠEK 3, PRAHA 1 - MALÁ STRANA,
HOTELSAX. CZ, @LHHOTELSAX

Těžko si představit příjemnější televizní práci než moderování Peče celá země. Točíte v hezkém prostředí, nejste ve stresu, neučíte se dlouhé texty a kolem vás

vzniká spousta lákavých dobrot.

Shrnuť jste pozitivita, která mě na téhle práci baví. Pět natáčecích týdnů trávíme na zámku Bon Repos s nádhernou zahradou, kterou vybudoval hrabě Špork, aby tam meditoval a lovil drobné ptactvo. Pokaždé když mám chvíli pauzu, si na zahradu vyjdu. Máte pravdu i v tom, že my moderátoři neprožíváme žádný stres, protože nejde o živý přenos. Jen vás trochu poopravím, nějaké texty se musíme naučit, ale to pro herce není nic neobvyklého. A jídlo, zvlášť sladké a hezky vypadající, dělá radost asi každému člověku.

Je vůbec něco, co vás na tomhle moderování netěší?

Přece jen každý den musím být na místě brzy ráno, někdy už v šest hodin.

Proč tak časné?

Ženy tráví před natáčením hodně času líčením, mnohem víc než muži, kteří jsou u maskérky hotoví za deset minut, zatímco nám to trvá mnohem déle. Možná to vypadá, že ráno všechny vyskočíme z postele a vypadáme jako Marilyn Monroe, ale není tomu tak. (usmívá se) Zpátky do Prahy se dostávám až odpoledne nebo v podvečer. Do toho mám někdy večerní představení, takže když se to za celý den sečte, je těch pět týdnů velmi intenzivních. Celkově je však moderování Peče celá země práce za odměnu.

Váš moderátorský kolega

Václav Kopta mi v rozhovoru říkal, že rád ochutná, co soutěžící napekli. Vy se svou šňíhlou postavou si taky něco zobnete?

Má to svůj vývoj. Když se před sedmi lety točila první řada, byla jsem v zákulisí kojič matkou miminka, které jsem měla s sebou. Každý den jsem si dopřávala plné porce sladkostí, přitom jsem ale starostmi, aby dítě mělo veškerou péči, zhubla pět kilo. Pro mě to byl masaker, zatímco všichni ostatní utěšeně přibírali. V dalších řadách už jsem jedla méně a méně, protože kdybych si celých pět týdnů dopřávala, nedopadlo by to dobře.

Je pro vás těžké odolávat?

Ochutnám všechno, co se mi líbí, ale naučila jsem se toho dobrého si dávat pomálu. Ale

TEREZA BEBAROVÁ

Každou sobotu ji můžete vidět při moderování čtvrté řady soutěže Peče celá země. Její hlas však uslyšíte v televizi takřka kdykoliv po celý rok, protože skvěle dabuje širokou škálu ženských postav. Je ale připravená na to, že možná za pár let s dabingem skončí. A nebude to proto, že by ji přestal bavit.

ŘÍKÁM SI ZPOMAL

když mi něco opravdu mimořádně chutná, schrastím někde lžící a k nejlepšímu porcíím se vracím.

Václav Kopta nosí dobroty i domů dvěma dospělým dcerám. Vy svým o hodně mladším holčám taky?

Jo, taky. Maminka je v období natáčení Peče celá země a pořadu Buchtý po ránu, které točím s Josefem Maršálkem, v našem domácím kolektivu velmi oblíbená a populární osoba. Dcery zkouknou, co jsem přivezla, a dnes už to odborně zhodnotí. Jsou buď nadšené, nebo někdy i lehce zklamané, že jsem jim přinesla něco podobného jako včera. Mají rády pestrost a někdy řflají, že je zase dort jako minule. Prostě už mají rozmlsané jazýčky.

Jak jim potom chutná někde v cukrárně?

Tam se projevují jako odbornice. Když ochutnají něco tvarově podobného, ale chuťově nedostatečného, hned vědí, že v zákusku chybí třeba skutečné máslo nebo na něm není pravá šlehačka.

I vy to poznáte?

Poznám, protože mojí výhodou je, že mi soutěž významně rozšířila obzory v cukrářském a pekařském oboru. Ale zároveň to přináší jistou nevýhodu – moje chuťové buňky už jen tak něco neobalmutí, protože laika vystoupala hodně vysoko.

V čem se Peče celá země změnila mezi první a čtvrtou řadou?

Změnilo se toho hodně. První řada byla absolutně nepopsaným listem, kdy jsme ani my, ani přihlášení pekaři a pekařky netušili, co všechno soutěž obnáší. Nevěděli jsme, jak se budou chovat, jaké výkony předvedou. Díky tomu probíhala velmi spontánně, originálně a neopakovatelně. Jenže uplynulo sedm let a za tu dobu se změnila celá společnost, což je patrné i při natáčení. Soutěžící jsou vzdělanější jak v pekařské profesi, tak v chování před kamerou a v sebe prezentaci na sociálních sítích.

Jak se to projevuje?

Už k prvnímu kolu nastupují víceméně natrénovaní profici, kteří si před začátkem připravili vlastní příspěvky na sociálních sítích a vystupují podle předem promyšlené a přesné zaměřené strategie. Vědí, co chtějí svou účastí do budoucna získat. V tom je největší rozdíl oproti premiérové řadě.

PEČE CELÁ ZEMĚ.
Pořad uvádí s Václavem Koptou.

Motivace soutěžících se tedy hodně proměnila?

Určitě! Místo dřívější spontánnosti a prosté touhy se zviditelnit už nastupuje jasně promyšlený plán. Investují do přípravy na soutěž spoustu času i peněz. Chtějí třeba opustit svoje dosavadní zaměstnání a stát se cukráři, zařídit si vlastní podnik nebo plánují vyučovat, pořádat kurzy, vydávat knihy...

Nazvala byste to kalkulem?

Možná je to i kalkul, ale nemyslím tohle slovo negativně. Určitá stylizace patří k sociálním sítím, ty nám dělají ze života jakousi vyumělkovanou nástěnku názorů a činů, i když skutečnost může být o dost jiná. Na sedmiletém vývoji Peče celá země názorně vidím, jak se mění nynější doba.

CO JE MONOLOG?

Tak se teď vraťme do doby dávno minulé, kdy jste se na konci základní školy v Bohumíně hlásila na ostravskou konzervatoř. Jak jste se chystala na talentové zkoušky?
Bylo to úsměvné, dodnes kroutím hlavou, že jsem měla to štěstí a dostala se na

konzervatoř hned napoprvé. Snad ve mně moji budoucí vážení kolegové, co seděli v přijímací komisi, viděli nějaký potenciál. Navzdory tomu, že moje příprava byla opravdu naivní. Já nevěděla, co a jak se učít, vždyť jsem ani pořádně netušila, co je to monolog. Naučila jsem se něco z knížky a za monolog to vydávala. Hrozně jsem si přála, aby mě vzali, asi bych velmi těžce nesla, kdybych se musela po základce místo herectví přeorientovat na něco exaktního.

Měla jste před zkouškami nějaké divadelní zkušenosti?

Chodila jsem do dramafáku, kde jsme jako děti hrály v jednom bohumínském sálečku. Ale skutečné divadlo jsem vlastně neznala, na představení do Ostravy jsme nejezdili.

Ke zkouškám vás někdo připravoval?

Maminka sehnala kontakt na pana Miroslava Holuba, někdejší hvězdu ostravského divadla. Dodnes si vzpomínám, jak mu strčila flašku slivovice, aby si mě poslechl. Vyhověl jí, ačkoliv se obávám, že při mém monologu spíš usnul. Pak utrousil, že něco ve mně je, a tím to skončilo. Rodiče tudíž usoudili, že když ve mně něco je, tak ať si ty přijímačky zkusím.

Vyšlo to a vy jste zamířila do Ostravy. Jak jste se tam těšila?

Mluvíme o roku 1988 – byla jsem v Ostravě ze všeho v šoku, připadala mi jako obrovské město, taky lidi mi přišli o dost jiní.

*POSTUPNĚ JSEM SE MUSELA PŘIZPŮSOBIT,
ABYCH NEBYLA ZA ŠIKANOVANOU NAIVNÍ
DÍVENKU S ROZTOMILOU MAŠLÍ.*

FOTO MIKULÁŠ KRÉPELKA/ČT

Z Bohumína jsme tam s rodiči jezdili na výjimečné nákupy dvakrát třikrát do roka, po každé jsem bývala nadšená, že se jelo třeba koupit pěkné boty. Dobře si pamatuju, jak jsem dorazila do prvního ročníku ve svém nejlepším oblečení. Měla jsem halenku s fižím, koupenou v Polsku, a k tomu sukni, kterou mi ušila maminka z růžového plyše s černými puntíky.

To jste mezi studentstvo moc nezapadla.

Za ostatními jsem svou módou byla o dvacet let zpátky. Spolužačky nosily vyzývavé oblečení, měly v batůžku cigarety a chodily na kafičko do známého denního baru U Alíka. Postupně jsem se musela přizpůsobit, abych nebyla za šikanovanou naivní dívčinku s roztomilou mašlí.

Už při studiu jste začala hrát malé role, prošla jste několika ostravskými divadly, až jste se dostala do toho největšího, Národního moravskoslezského. Jak jste se jako mladá slečna cítila vedle vážených herců?

Byla jsem velký stydlín, ale snažila jsem se, aby to na mě nikdo nepoznal. Když se

ZBLÍZKA

Radost poslouchat

Všiml jsem si toho už během našeho povídání a při přehrávání rozhovoru to bylo ještě patrnější. Má příjemný tón hlasu, hezkou češtinu i jasnou výslovnost. Že je to u herců samozřejmé? Nenechte se mýlit, zdaleka to není pravidlo. Poslechněte si někdy pozorně její dabing. Je skvělý, velmi přirozený. A navíc rozumíte každému slovu – což se vám u mnohých herců v českých filmech bohužel nestává.

budete v hereckém prostředí moc stydět, stanete se terčem určitého specifického zájmu. Což nechcete a tváříte se, že jste v pohodě. Ale byla ve mně malá dušička. Musela jsem v sobě zlomit svoje komfortní zóny, abych mohla jít za svým snem, chtěla jsem dokázat, že v téhle profesi můžu uspět. Víte, když se na mě ve čtrnácti letech někdo kouknul, co viděl? Co si asi pomyslel? Holka moc hezká není, prsa nemá, velké zuby, nos, co s ní, co by asi tak jednou mohla hrát?

Není to příliš sebekritické ohlédnutí?

Neměla jsem nějaké osobní fanoušky, kteří by mi tvrdili: Jo, ty to dokážeš a všem vytřeš zrak. Ne, tak to u mě nebylo. Proto jsem musela v dalších letech usilovně hledat cestu, jak se prosadit.

Troufla jste si se staršími kolegy z ostravského Národního sama od sebe zapíší řeč?

Všude se potřebuju nejdřív rozkoukat, trvá mi to nějakou dobu, a to třeba i dnes někde na dovolené. V divadle však máte výhodu, že pokud strávíte na přípravě nové hry s ostatními lidmi dva měsíce, logicky s nimi navázete sociální vztahy. Zkoušíte spolu, občas jdete společně na pivo, tam sedíte, posloucháte historky a časem se odhodláte říct větu, pak dvě a potom se rozmluvíte.

UTEČ, UDĚLEJ TO!

Přiblížila byste mi, co se vám honilo hlavou, když jste se rozhodovala, jestli odejít z Ostravy do Prahy?

Jak jsem se nejdřív bála velké Ostravy, tak Praha pro mě byla zpočátku pocitově úplně nedosažitelná. Lámalo se to ve mně. Buď půjdu teď, v mladém věku, kdy ještě mám kuráž, nebo mě za pár let pohltí strach udělat takhle zásadní krok. Přemýšlela jsem, jestli pokoušet štěstí v hlavním městě, koho tam potkám, jestli mám na to, abych v Praze uspěla.

Radila jste se s někým?

Konzultovala jsem to se staršími kolegy, kteří ostravskému divadlu odezdali celý život. Mnoho z nich mi říkalo: Jdi, prosím tě, jdi, uteč, udělej to!

Měla jste z Prahy konkrétní nabídku?

Původně jsem tam plánovala odejít nablind, moje prvotní myšlenka byla velmi hurónská.

Nakonec jste se tedy definitivně rozhodla odejít z pěkného velkého divadla.

Z nádherného divadla! Mohla jsem tam být doteď, bydlit v centru Ostravy a mít hezký, celkem pohodlný život. To přece nemuselo být marné. Jenže pak jsem si pomyslela: Vrátit se můžu vždycky. Jo, byla bych sice určitým způsobem poražená, ale vrátila bych se do místa svých začátků.

FOTO: INSTAGRAM © PETERZABERAOFFICIAL, DAN MATERNÁ/NAFRA, TV NOVA

1 RODINA. Se svými nejdrazšími, tedy partnerem a dcerami. **2 DABING.** V něm u nás patří k nejobsazovanějším. **3 CENA THALIE.** Získala ji za hlavní roli v muzikálu Funny Girl. **4 ULICE.** Její Světlanu si diváci mimořádně oblíbili, v seriálu jsme ji viděli patnáct let. S Václavem Svobodou hráli manžele.

Nekoukali by tam na vás tak, že jste měla moc velké oči a nic z toho nebylo?

No, koukali by, ale já bych mohla říct jako v Přeletu nad kukaččím hnědem: Aspoň jsem to zkusila!

Povíte mi, jak váš odchod z Ostravy proběhl?

Jak jsem řekla, původně jsem neměla z Prahy žádnou nabídku, přestože jsem obeslala naivním, rukou psaným dopisem se svým životopisem různá divadla. Odezva víceméně žádná, odněkud mi ani neodpověděli. Potom se to o mně domákl můj tehdejší šéf ostravského hereckého ansámblu Juraj Deák, v současnosti je to zase můj šéf ve vinohradském divadle. Vzal si mě vyčítavě na kobeřeček a já o svých spádech kápla božskou.

Rozčílil se?

Ne, vlastně mi to přineslo štěstí. Pokýval hlavou a asi dva týdny mi nic neřikal, měla jsem pocit, že se zlobí. Ale poté si mě zavolal s tím, že bude v Praze něco chystat a jestli bych to nechtěla dělat s ním. A tak jsme v hlavním městě nazkoušeli představení, které jsme předtím hráli v Ostravě. Tím mi pomohl začít v Divadle Na Fidlovačce. Poté už jsem se tam musela dál uchytit sama, to když mi Tomáš Töpfer nabídl, jestli bych s nimi zkoušela další věci.

Do Ostravy jste se tedy vracet nemusela.

V Praze jsem v pravou chvíli zapadla do soukolí. Poslechla jsem intuici, odešla z Ostravy a překonala obavy, co by kdyby. Někdy se to vyplatí, protože se před vámi najednou začnou objevovat věci, o kterých jste ani netušil, že už jsou v procesu. Ale nemysleli si, že to šlo snadno a rychle, musela jsem si svou pozici vystavět od základů a stálo mě to hodně sil.

DABINGOVÁ SBĚRNA

Ocitla jste se v přívětivém prostředí?

Přicházela jsem do kolektivu lidí, kteří už byli seřaní, dávno se znali, někteří spolu kamarádili od studií. Mezi nimi jsem se objevila jako nová a pro ně naprosto neznámá. Nebyla to úplně příjemná situace a připouštím, že jsem na někoho mohla působit jako hodně snaživá a až moc ambiciózní. Brala jsem totiž svou práci velmi vážně a seriózně.

Neměla jste zpočátku problém s ostravským přízvukem?

Nic takového mě nebrzdilo. Narodila jsem se v Bohumíně u polských hranic, ale rodiče jsou z jižní Moravy. Proto se u nás doma nemluví ani moc jihomoravsky, ani moc severomoravsky, byla to spíš taková čistá čeština. A v Ostravě na konzervatoři nás cepovali, abychom nemluvíli zdejšími akcentem, tedy abychom neměli kratké zuby.

Kdy se začal projevovat váš mimořádný talent pro dabing?

Kolegové z Fidlůvačky Pavla Vojáčkova a Petr Rychlý, kteří hodně dabovali, například skvěle namlouvali americký seriál Přátelé, se o mně v dabingu zmínili. A tak jsem se několikrát objevila v takzvané sběrně u legendárního dabingového režiséra Elmara Klose.

Ve sběrně?

Sejde se tam skupina herců a každý dabuje jednu dvě věty, třeba třetí paní vzadu, která projde obchodem a něco utrousí. Nebo se dělá dav lidí, jsou to prostě jenom miniroličky. Podle toho, kolik toho kdo namluví, dostane příslušný honorář. Měla jsem štěstí, že jsem se naučila dabovat už v Ostravě, takže jsem tuhle profesi ovládala, a na základě sběrní mi potom Elmar Klos nabídl namluvit hlavní roli. Tamtamy fungovaly rychle, začali mi volat i z jiných produkcí než z České televize, a protože mi to šlo a byla jsem technicky zdatná, brzy jsem dostávala další a další nabídky.

Zažila jste ještě pečlivě nazkoušený a postaru vytvářený dabing?

Poměrně dlouhou dobu jsem v České televizi dabovala na takzvané smyčky. Nejdřív jsme se s kolegy podívali na smyčku, teprve poté se dabovalo. A to jste se cítil hodně hloupě, když jste vedle takových herců, jakými byli Boris Rösner, Ladislav Mrkvička nebo další skvělí a zkušení dabéři, něco zkazil a muselo se to namlouvat znovu. Ovšem v soukromých studiích už se jelo rovnou na červenou, všechno muselo rychle odsýpat.

Dnes už jste u mikrofonu sama a dabujete svou postavu bez přítomnosti dalších herců. Nechybí vám třeba v nějakém prudkém, emočně vypjatém dialogu váš protihráč?

Určitě je to bez něj těžší, musíte mít hodně herecké představivosti i řemeslné zdatnosti, abyste do toho docpal potřebnou autenticitu. Na druhou stranu to je z hlediska výroby technicky jednodušší. Ale víte co? My se tady spolu bavíme o profesi, která je sice v Česku velmi ceněná, lidi milují náš dabing, ale já očekávám, že nástup umělé inteligence s tím vším hodně zamává.

Jak?

Možná nad tímhle oborem zapadá slunce a za pět nebo deset let skončí a bude všechno jinak, umělá inteligence naučí zahraniční herce mluvit česky a i pohyb jejich úst bude odpovídat české výslovnosti.

Myslíte?

Je dobré s tím počítat, mě to nepřekvapí. Pokud se bude i nadále podporovat český dabing, bude to prima. Ale taky to může

dopadnout jako s českým křišťálem, který už dnes vlastně není. Proto se připravuju na to, že dabing časem skončí. Přinejmenším dokumenty už určitě nebude namlouvat živý člověk.

To by se zřejmě týkalo i audioknih, které taky namlouváte. Čtete si je předem?

Podle mě je nutné knihu předem přečíst. Dě-
lám si v textu různé poznámky, vlnovky, čár-
ky, šipky, spojení... Teprve potom jdu knížku
načítat do studia.

Igor Bareš mi říkal, že by ho nebavilo, kdyby měl knihu číst dvakrát, takže jede u mikrofonu z listu. Podobně to má Martin Stránský. Taky potvrzoval, že pokud by třeba u defektivky věděl, kdo je vrah, už by se neměl na co těšit.

No já věřím, že by je to pak moc nebavilo. Jenže já to jednou zkusila načítat rovnou, ale zjistila jsem, že vařím z vody a pořádně ne-
vím, co je kdo za postavu. Z profesní strán-
ky mi prostě přijde správné si knihu nejdřív
předem přečíst, abych ji namluvila dobře.
Ostatně při poslechu některých audioknih
poznám, že si herec text dopředu nepřečetl.

Pořád jsme ještě na začátku nového roku. Taky se vám zdá, že dospělému člověku utíká čas s přibývajícím věkem čím dál rychleji?

Četla jsem, že je to normální, protože se
dostaneme do stereotypu a děláme mnohé
věci mechanicky, takže nám rychle utečou.
Zatímco v dětství jsme daleko víc prožívali
tady a teď, všechno bylo nové a intenzivní.
A proto to všechno hrozně trvalo a dlou-
ze se vlekle. Tudiž na vaši otázku odpoví-
dám, ano, vnímám, že to letí rychleji. A tak
se i v souvislosti s mou loňskou padesátkou
snažím sama sobě říkat – zpomal, zastav,
vnímej, co zrovna děláš, neďalej čtyři věci
naráz, ale jenom jednu, ať to má svůj smysl.

Dáte mi nějaký příklad?

Vrátím se k tomu, čím jste začal, tedy k pe-
čení, kterým můžeme povídku i zakončit.
Původně mě pečení dortů a dalších sladkostí
příliš nezajímalo a ani jsem péct moc ne-
uměla, prostě jsem nevládla vařečkou. Ale
nyní už doma občas pečou a zdobím i nároč-
né dorty. Upřímně řečeno, někdy se u nich
docela zapotím. Ale říkám si, že to dělám
tady a teď a že tím tvořím hezké vzpomínky
svým dětem. A to má pro mě velký smysl. ■

daniel.pacek@mfdnes.cz

V PĚTI ČÍSLECH

50

**Narodila se
8. července 1975
v Bohumíně.**

1998

**Odešla z Národního
divadla moravskoslezského
v Ostravě do pražského
Divadla Na Fidlovačce.**

4

**Tolikrát získala
Cenu Františka
Filipovského za dabing.**

2005

**Hlavní role v muzikálu
Funny Girl v Divadle
Na Fidlovačce
jí vynesla Cenu Thálie.**

2

**S partnerem mají
dcery Klaudii a Sofii.**

DNES číslo 3 • 22. 1. 2026

magazín+TV

TEREZA
BEBAROVÁ
**PEČU,
HRAJU,
DABUJU**

MAKE-UP A VLASY: VERONIKA DEDKOVÁ
STYLING/MODELY: MARTINA PPKOVÁ LOUDOVÁ
PODĚKOVÁNÍ ZA MOŽNOST FOTOGRAFOVÁNÍ A PÉČI:
LH VINTAGE DESIGN HOTEL SAX,
JÁNSKÝ VRŠEK 3, PRAHA 1 - MALÁ STRANA,
HOTELSAX.CZ, @LHHOTELSAX

Těžko si představit příjemnější televizní práci než moderování Peče celá země. Točíte v hezkém prostředí, nejste ve stresu, neučíte se dlouhé texty a kolem vás vzniká spousta lákavých dobrot.

Shrnul jste pozitiva, která mě na této práci baví. Pět natáčecích týdnů trávíme na zámku Bon Repos s nádhernou zahradou, kterou vybudoval hrabě Špork, aby tam meditoval a lovil drobné ptactvo. Pokaždé když mám chvíli pauzu, si na zahradu vyjdu. Máte pravdu i v tom, že my moderátoři neprožíváme žádný stres, protože nejde o živý přenos. Jen vás trochu poopravím, nějaké texty se musíme naučit, ale to pro herce není nic neobvyklého. A jídlo, zvlášť sladké a hezky vypadající, dělá radost asi každému člověku.

Je vůbec něco, co vás na tomhle moderování netěší?

Přece jen každý den musím být na místě brzy ráno, někdy už v šest hodin.

Proč tak časné?

Ženy tráví před natáčením hodně času líčením, mnohem víc než muži, kteří jsou u maskérky hotoví za deset minut, zatímco nám to trvá mnohem déle. Možná to vypadá, že ráno všechny vyskočíme z postele a vypadáme jako Marilyn Monroe, ale není tomu tak. *(usmívá se)* Zpátky do Prahy se dostáváme až odpoledne nebo v podvečer. Do toho mám někdy večerní představení, takže když se to za celý den sečte, je těch pět týdnů velmi intenzivních. Celkově je však moderování Peče celá země práce za odměnu.

Váš moderátorský kolega

Václav Kopta mi v rozhovoru říkal, že rád ochutná, co soutěžící napeklí. Vy se svou štíhlou postavou si taky něco zobnete?

Má to svůj vývoj. Když se před sedmi lety točila první řada, byla jsem v zákulisí kojící matkou miminka, které jsem měla s sebou. Každý den jsem si dopřávala plně porce sladkostí, přitom jsem ale starostmi, aby dítě mělo veškerou péči, zhubla pět kilo. Pro mě to byl masakr, zatímco všichni ostatní utěšeně přibírali. V dalších řadách už jsem jedla méně a méně, protože kdybych si celých pět týdnů dopřávala, nedopadlo by to dobře.

Je pro vás těžké odolávat?

Ochutnám všechno, co se mi líbí, ale naučila jsem se toho dobrého si dávat pomálu. Ale

TEREZA BEBAROVÁ

Každou sobotu ji můžete vidět při moderování čtvrté řady soutěže Peče celá země. Její hlas však uslyšíte v televizi takřka kdykoliv po celý rok, protože skvěle dabuje širokou škálu ženských postav. Je ale připravená na to, že možná za pár let s dabingem skončí. A nebude to proto, že by ji přestal bavit.

ŘÍKÁM SI, ZPOMAL

3/2026 **DNES** 4-5

když mi něco opravdu mimořádně chutná, schrastím někde lžící a k nejlepšímu porcí se vracím.

Václav Kopta nosí dobroty i domů dvěma dospělým dcerám. Vy svým o hodně mladším holkám taky?

Jo, taky. Maminka je v období natáčení Peče celá země a pořadu Buchtý po ránu, které točím s Josefem Maršálkem, v našem domácí kolektivu velmi oblíbená a populární osoba. Dcery zkouknou, co jsem přivezla, a dnes už to odborně zhodnotí. Jsou buď nadšené, nebo někdy i lehce zklamané, že jsem jim přinesla něco podobného jako včera. Mají rády pestrost a někdy frflají, že je zase dort jako minule. Prostě už mají rozmlsané jazýčky.

Jak jim potom chutná někde v cukrárně?

Tam se projevují jako odbornice. Když ochutnají něco tvarově podobného, ale chuťově nedostatečného, hned vědí, že v zákusku chybí třeba skutečné máslo nebo na něm není pravá šlehačka.

I vy to poznáte?

Poznám, protože mojí výhodou je, že mi soutěž významně rozšířila obzory v cukrářském a pekařském oboru. Ale zároveň to přináší jistou nevýhodu – moje chuťové buňky už jen tak něco neobalamutí, protože laika vystoupala hodně vysoko.

V čem se Peče celá země změnila mezi první a čtvrtou řadou?

Změnilo se toho hodně. První řada byla absolutně nepopsaným listem, kdy jsme ani my, ani přihlíšatelé pekaři a pekařky netušili, co všechno soutěž obnáší. Nevěděli jsme, jak se budou chovat, jaké výkony předvedou. Díky tomu probíhala velmi spontánně, originálně a neopakovatelně. Jenže uplynulo sedm let a za tu dobu se změnila celá společnost, což je patrné i při natáčení. Soutěžící jsou vzdělanější jak v pekařské profesi, tak v chování před kamerou a v sebe prezentaci na sociálních sítích.

Jak se to projevuje?

Už k prvnímu kolu nastupují víceméně natrénovaní profici, kteří si před začátkem připravili vlastní příspěvky na sociálních sítích a vystupují podle předem promyšlené a přesně zaměřené strategie. Vědí, co chtějí svou účastí do budoucna získat. V tom je největší rozdíl oproti premiérové řadě.

POSTUPNĚ JSEM SE MUŠELA PŘIZPŮSOBIT, ABYCH NEBYLA ZA ŠIKANOVANOU NAINVÍ DÍVENKU S ROZTOMILOU MAŠLÍ.

PEČE CELÁ ZEMĚ.
Pořad uvádí s Václavem Koptou.

Motivace soutěžících se tedy hodně proměnila?

Určitě! Místo dřívější spontánnosti a prosté touhy se zviditelnit už nastupuje jasně promyšlený plán. Investují do přípravy na soutěž spoustu času i peněz. Chtějí třeba opustit svoje dosavadní zaměstnání a stát se cukráři, zařídit si vlastní podnik nebo plánují vyučovat, pořádat kurzy, vydávat knihy...

Nazvala byste to kalkulem?

Možná je to i kalkul, ale nemyslím tohle slovo negativně. Určitá stylizace patří k sociálním sítím, ty nám dělají ze života jakousi vyumělkovanou nástěnku názorů a činů, i když skutečnost může být o dost jiná. Na sedmiletém vývoji Peče celá země názorně vidím, jak se mění nynější doba.

CO JE MONOLOG?

Tak se teď vraťme do doby dávno minulé, kdy jste se na konci základní školy v Bohumíně hlásila na ostravskou konzervatoř. Jak jste se chystala na talentové zkoušky?
Bylo to úsměvné, dodnes kroutím hlavou, že jsem měla to štěstí a dostala se na

konzervatoř hned napoprvé. Snad ve mně moji budoucí vážení kolegové, co seděli v přijímací komisi, viděli nějaký potenciál. Navzdory tomu, že moje příprava byla opravdu naivní. Já nevěděla, co a jak se učít, vždyť jsem ani pořádně netušila, co je to monolog. Naučila jsem se něco z knížky a za monolog to vydávala. Hrozně jsem si přála, aby mě vzali, asi bych velmi těžce nesla, kdybych se musela po základce místo herectví přeorientovat na něco exaktního.

Měla jste před zkouškami nějaké divadelní zkušenosti?

Chodila jsem do dramafáku, kde jsme jako děti hráli v jednom bohumínském sálečku. Ale skutečné divadlo jsem vlastně neznala, na představení do Ostravy jsme nejedli.

Ke zkouškám vás někdo připravoval?

Maminka sehnala kontakt na pana Miroslava Holuba, někdejší hvězdu ostravského divadla. Dodnes si vzpomínám, jak mu strčila flašku slivovice, aby si mě poslechl. Vyhověl jí, ačkoliv se obávám, že při mém monologu spíš usnul. Pak utrousil, že něco ve mně je, a tím to skončilo. Rodiče tudíž usoudili, že když ve mně něco je, tak ať si ty příjímáčky zkusím.

Vyšlo to a vy jste zamířila do Ostravy. Jak jste se tam těšila?

Mluvime o roku 1988 – byla jsem v Ostravě ze všeho v šoku, připadala mi jako obrovské město, taky lidi mi přišli o dost jiní.

FOTO MIKULÁŠ KRÉPELKA/ČT

Z Bohumína jsme tam s rodiči jezdili na výjimečné nákupy dvakrát třikrát do roka, po každé jsem bývala nadšená, že se jelo třeba koupit pěkné boty. Dobře si pamatuju, jak jsem dorazila do prvního ročníku ve svém nejlepším oblečení. Měla jsem halenku s fižím, koupenou v Polsku, a k tomu sukni, kterou mi ušila maminka z růžového plyše s černými puntíky.

To jste mezi studentstvo moc nezapadla.

Za ostatními jsem svou módou byla o dvacet let zpátky. Spolužačky nosily vyzývavé oblečení, měly v batůžku cigarety a chodily na kafičko do známého denního baru U Alíka. Postupně jsem se musela přizpůsobit, abych nebyla za šikanovanou naivní dívčinku s roztomilou mašli.

Už při studiu jste začala hrát malé role, prošla jste několika ostravskými divadly, až jste se dostala do toho největšího, Národního moravskoslezského. Jak jste se jako mladá slečna cítila vedle vážených herců?

Byla jsem velký stydlín, ale snažila jsem se, aby to na mně nikdo nepoznal. Když se

ZBLÍZKA

Radost poslouchat

Všiml jsem si toho už během našeho povídání a při přehrávání rozhovoru to bylo ještě patrnější. Má příjemný tón hlasu, hezkou češtinu i jasnou výslovnost. Že je to u herců samozřejmé? Nenechte se mýlit, zdaleka to není pravidlo. Poslechněte si někdy pozorně její dabing. Je skvělý, velmi přirozený. A navíc rozumíte každému slovu – což se vám u mnohých herců v českých filmech bohužel nestává.

INZERCE

HONOR
400 Smart 5G
128 GB

A A++ G

AŽ 4 000 Kč
sleva
na HONOR

Platí do 31. 1. 2026 při uzavření smlouvy s tarifikem Next na 2 roky a jejím dodržení. Výše slevy je závislá na zvoleném tarifu (4 000 Kč s tarifikem Next 12 GB s výhodou). Více na www.t-mobile.cz/telefony

budete v hereckém prostředí moc stydlá, stanete se terčem určitého specifického zájmu. Což nechcete a tváříte se, že jste v pohodě. Ale byla ve mně malá dušička. Musela jsem v sobě zlomit svoje komfortní zóny, abych mohla jít za svým snem, chtěla jsem dokázat, že v téhle profesi můžu uspět. Víte, když se na mě ve čtrnácti letech někdo kouknul, co viděl? Co si asi pomyslel? Holka moc hezká není, prsa nemá, velké zuby, nos, co s ní, co by asi tak jednou mohla hrát?

Není to příliš sebekritické ohlédnutí?

Neměla jsem nějaké osobní fanoušky, kteří by mi tvrdili: Jo, ty to dokážeš a všem vytřeš zrak. Ne, tak to u mě nebylo. Proto jsem musela v dalších letech usilovně hledat cestu, jak se prosadit.

Troufáte si se staršími kolegy z ostravského Národního sama od sebe zapísat řeč?

Všude se potřebuju nejdřív rozkoukat, trvá mi to nějakou dobu, a to třeba i dnes někde na dovolené. V divadle však máte výhodu, že pokud strávíte na přípravě nové hry s ostatními lidmi dva měsíce, logicky s nimi navážete sociální vztahy. Zkoušíte spolu, občas jdete společně na pivo, tam sedíte, posloucháte historky a časem se odhodláte říct větu, pak dvě a potom se rozmluvíte.

UTEČ, UDĚLEJ TO!

Přiblížila byste mi, co se vám honilo hlavou, když jste se rozhodovala, jestli odejít z Ostravy do Prahy?

Jak jsem se nejdřív bála velké Ostravy, tak Praha pro mě byla zpočátku pocitově úplně nedosažitelná. Lámalo se to ve mně. Buď půdu teď, v mladém věku, kdy ještě mám kuráž, nebo mě za pár let pohltí strach udělat takhle zásadní krok. Přemýšlela jsem, jestli pokoušet štěstí v hlavním městě, koho tam potkám, jestli mám na to, abych v Praze uspěla.

Radila jste se s někým?

Konzultovala jsem to se staršími kolegy, kteří ostravskému divadlu odevzdali celý život. Mnoho z nich mi říkalo: Jdi, prosím tě, jdi, uteč, udělej to!

Měla jste z Prahy konkrétní nabídku?

Původně jsem tam plánovala odejít na blind, moje prvotní myšlenka byla velmi hurónská.

Nakonec jste se tedy definitivně rozhodla odejít z pěkného velkého divadla.

Z nádherného divadla! Mohla jsem tam být doteď, bydlet v centru Ostravy a mít hezký, celkem pohodlný život. To přece nemuselo být marné. Jenže pak jsem si pomyslela: Vrátit se můžu vždycky. Jo, byla bych sice určitým způsobem poražená, ale vrátila bych se do místa svých začátků.

FOTO: INSTAGRAM: @TERZABAROVAOFFICIAL, DAN MATERNA: WATPA, TV NOVA

1 RODINA. Se svými nejdražšími, tedy partnerem a dcerami. **2 DABING.** V něm u nás patří k nejobsazovanějším. **3 CENA THÁLIE.** Získala ji za hlavní roli v muzikálu Funny Girl. **4 ULICE.** Její Světlanu si diváci mimořádně oblíbili, v seriálu jsme ji vidali patnáct let. S Václavem Svobodou hráli manžele.

Nekoukali by tam na vás tak, že jste měla moc velké oči a nic z toho nebylo?

No, koukali by, ale já bych mohla říct jako v Přeletu nad kukaččím hnízdem: Aspoň jsem to zkusila!

Povíte mi, jak váš odchod z Ostravy proběhl?

Jak jsem řekla, původně jsem neměla z Prahy žádnou nabídku, přestože jsem obeslala naivním, rukou psaným dopisem se svým životopisem různá divadla. Odezva víceméně žádná, odněkud mi ani neodpověděli. Potom se to o mně domákl můj tehdejší šéf ostravského hereckého ansámblu Juraj Deák, v současnosti je to zase můj šéf ve vinohradském divadle. Vzal si mě vyčítavě na kobeřeček a já o svých spádech kapla božskou.

Rozčílil se?

Ne, vlastně mi to přineslo štěstí. Pokýval hlavou a asi dva týdny mi nic neřikal, měla jsem pocit, že se zlobí. Ale poté si mě zavolal s tím, že bude v Praze něco chystat a jestli bych to nechtěla dělat s ním. A tak jsme v hlavním městě nazkoušeli představení, které jsme předtím hráli v Ostravě. Tím mi pomohl začít v Divadle Na Fidlovačce. Poté už jsem se tam musela dál uchytit sama, to když mi Tomáš Töpfer nabídl, jestli bych s nimi zkoušela další věci.

Do Ostravy jste se tedy vracet nemusela.

V Praze jsem v pravou chvíli zapadla do soukolí. Poslechla jsem intuici, odešla z Ostravy a překonala obavy, co by kdyby. Někdy se to vyplatí, protože se před vámi najednou začnou objevovat věci, o kterých jste ani netušili, že už jsou v procesu. Ale nemyslete si, že to šlo snadno a rychle, musela jsem si svou pozici vystavět od základů a stálo mě to hodně sil.

DABINGOVÁ SBĚRNA

Ocitla jste se v přívětivém prostředí?

Přicházela jsem do kolektivu lidí, kteří už byli sehraní, dávno se znali, někteří spolu kamarádili od studií. Mezi nimi jsem se objevila jako nová a pro mě naprosto neznámá. Nebyla to úplně příjemná situace a připouštím, že jsem na někoho mohla působit jako hodně snaživá a až moc ambiciózní. Brala jsem totiž svou práci velmi vážně a seriózně.

Neměla jste zpočátku problém s ostravským přízvukem?

Nic takového mě nebrzdilo. Narodila jsem se v Bohumíně u polských hranic, ale rodiče jsou z jižní Moravy. Proto se u nás doma nemluvílo ani moc jihomoravsky, ani moc severomoravsky, byla to spíš taková čistá čeština. A v Ostravě na konzervatoři nás cepovali, abychom nemluvili zdejšími akcentem, tedy abychom neměli kratké zobáky.

Kdy se začal projevovat váš mimořádný talent pro dabing?

Kolegové z Fidlůvačky Pavla Vojáčkova a Petr Rychlý, kteří hodně dabovali, například skvěle namlouvali americký seriál Přátelé, se o mně v dabingu zmínili. A tak jsem se několikrát objevila v takzvané sběrně u legendárního dabingového režiséra Elmara Klose.

Ve sběrně?

Sejde se tam skupina herců a každý dabuje jednu dvě věty, třeba třetí paní vzadu, která projde obchodem a něco utrousí. Nebo se dělá dav lidí, jsou to prostě jenom miniroličky. Podle toho, kolik toho kdo namluví, dostane příslušný honorář. Měla jsem štěstí, že jsem se naučila dabovat už v Ostravě, takže jsem tuhle profesi ovládala, a na základě sběrní mi potom Elmar Klos nabídl namluvit hlavní roli. Tamtamy fungovaly rychle, začali mi volat i z jiných produkcí než z České televize, a protože mi to šlo a byla jsem technicky zdatná, brzy jsem dostávala další a další nabídky.

Zažila jste ještě pečlivě nazkoušený a postaru vytvářený dabing?

Poměrně dlouhou dobu jsem v České televizi dabovala na takzvané smyčky. Nejdřív jsme se s kolegy podívali na smyčku, teprve poté se dabovalo. A to jste se cítil hodně hloupě, když jste vedle takových herců, jakými byli Boris Rösner, Ladislav Mrkvíčka nebo další skvělí a zkušení dabéři, něco zkazil a muselo se to namlouvat znovu. Ovšem v soukromých studiích už se jelo rovnou na červenou, všechno muselo rychle odsýpat.

Dnes už jste u mikrofonu sama a dabujete svou postavu bez přítomnosti dalších herců. Nechybí vám třeba v nějakém prudkém, emočně vypjatém dialogu váš protihráč?

Určitě je to bez něj těžší, musíte mít hodně herecké představivosti i řemeslné zdatnosti, abyste do toho docpal potřebnou autenticitu. Na druhou stranu to je z hlediska výroby technicky jednodušší. Ale víte co? My se tady spolu bavíme o profesi, která je sice v Česku velmi ceněná, lidi milují náš dabing, ale já očekávám, že nástup umělé inteligence s tím vším hodně zamává.

Jak?

Možná nad tímhle oborem zapadá slunce a za pět nebo deset let skončí a bude všechno jinak, umělá inteligence naučí zahraniční herce mluvit česky a i pohyb jejich úst bude odpovídat české výslovnosti.

Myslíte?

Je dobré s tím počítat, mě to nepřekvapí. Pokud se bude i nadále podporovat český dabing, bude to prima. Ale taky to může

lopadnout jako s českým křišťálem, který už dnes vlastně není. Proto se připravuju na to, že dabing časem skončí. Přinejmenším dokumenty už určitě nebude namlouvat živý člověk.

To by se zřejmě týkalo i audioknih, které taky namlouváte. Čtete si je předem?

Podle mě je nutné knihu předem přečíst. Děám si v textu různé poznámky, vlnovky, čárky, šipky, spojení... Teprve potom jdu knížku načítat do studia.

gor Bareš mi říkal, že by ho nebavilo, kdyby měl knihu číst dvakrát, takže jede u mikrofonu z listu. Podobně to má Martin Stránský. Taky potvrdoval, že pokud by třeba u detektivky věděl, kdo je vrah, už by se neměl na co těšit.

No já věřím, že by je to pak moc nebavilo. Enže já to jednou zkusila načítat rovnou, ale zjistila jsem, že vařím z vody a pořádně nerím, co je kdo za postavu. Z profesní stránky mi prostě přijde správné si knihu nejdřív předem přečíst, abych ji namluvila dobře. Ostatně při poslechu některých audioknih poznám, že si herec text dopředu nepřčetl.

Pořád jsme ještě na začátku nového roku. Taky se vám zdá, že dospělému člověku utíká čas s přibývajícím věkem čím dál rychleji?

Četla jsem, že je to normální, protože se dostaneme do stereotypu a děláme mnohé věci mechanicky, takže nám rychle utečou. Zatímco v dětství jsme daleko víc prožívali tady a teď, všechno bylo nové a intenzivní. A proto to všechno hrozně trvalo a dlouze se vlekle. Tudiž na vaši otázku odpovím, ano, vnímám, že to letí rychleji. A tak se i v souvislosti s mou loňskou padesátkou snažím sama sobě říkat – zpomal, zastav, vnímej, co zrovna děláš, neďalej čtyři věci naráz, ale jenom jednu, ať to má svůj smysl.

Dáte mi nějaký příklad?

Vrátím se k tomu, čím jste začal, tedy k pečení, kterým můžeme povídat i zakončit. Původně mě pečení dortů a dalších sladkostí příliš nezajímalo a ani jsem péct moc neuměla, prostě jsem nevládla vařečkou. Ale nyní už doma občas pečou a zdobím i náročné dorty. Upřímně řečeno, někdy se u nich docela zapotím. Ale říkám si, že to dělám tady a teď a že tím tvořím hezké vzpomínky svým dětem. A to má pro mě velký smysl. ■

daniel.pacek@mfdnes.cz

V PĚTI ČÍSLECH

50

Narodila se 8. července 1975 v Bohumíně.

1998

Odešla z Národního divadla moravskoslezského v Ostravě do pražského Divadla Na Fidlovačce.

4

Tolikrát získala Cenu Františka Filipovského za dabing.

2005

Hlavní role v muzikálu Funny Girl v Divadle Na Fidlovačce jí vynesla Cenu Thálie.

2

S partnerem mají dcery Klaudii a Sofii.

INZERCE

Do půlnoci objednáš, ráno v AlzaBoxu máš

SIGURO

**Elektrická ústní sprcha
Siguro FlossJet I730W**

6 výměnných a otočných 360° hlavíc
Výdrž až 40 minut na jedno nabití
5 režimů čištění, paměťová funkce
Dvě nádržky na vodu (150 a 250 ml)

ZLEVNĚNO -15 %

1 349,-

1 599,-

Ceny v Kč a platné od 19. 1. do 25. 1. 2026.
Více na www.alza.cz/alzabox.

